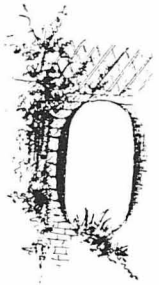

ΡΩΣΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΛΟΥΣΚΙΝΑΚΟΒΑ

Η ΜΗΤΕΡΑ

Σέργιος Νικολάεβιτς βιάδιζε στο δωμάτιό του, τότε γογγύρα, τότε άργα, και κάθε τόσο στεκόταν, σαν να θέλει ν' άκουση κάποιο θόρυβο μακρινό.

Τό πρόσωπό του φάνερονε μιά μεγάλη, άπερίγραπτη χαρά. Χαίδερε δάκρυα τά μακριά ζωταρά του μαλλιά, έπαιζε τό μουστάκι του και γελούσε.

Στό τέλος, μη μπορώντας νά ύπομείνει περισσότερο τόν περισσό, έβγαψε στην πόρτα, την άνοιξε μέ προφύλαξι, διάσχισε την τραπεζαρία πατώντας στις νότες τών παδιών του και υπήρχε στην κάμαρα της γυναίκας του.

Ή Ειρήνη Αλεξάνδρονάνα κοιμόταν. Κάτω άπ' τή λεπτή ζωστήρα διαγραφόνταν τό πλαστικό σώμα της. Τό δεξιόν της μπράτσο άπόκονταν μέ χάρη πάνω άπ' τό κεφάλι της. Τά μαλλιά της τό ζωταρά άπ' τό κεφάλι της.

Και τών άγνιστοβόλων σαν μετάξι και πλαστικών σαν στεφάνι τό ζωτικό πρόσωπό της.

Στήν άρχη τού κρεββατιού ήταν μιά κοίνα. Και μέσα σ' αυτή, τεταμένη στις νταντέλες κοιμόταν μιά μικρή ύπαιξι που είχε ρθει στη ζωή την περασμένη μέρα.

Ο Σέργιος Νικολάεβιτς, άφου κτύπηζε κάπως τή μητέρα και τό παιδί, έβγαλε κατόπι μέ πολλή προφύλαξι τό χέρι του κάτω άπ' τό προσκέφαλό της σύγγονου του, για νά την εδωραρίστη νά κοιμηθί πως ή Ειρήνη κοιμότανε μέσ' στην άρχαλιά του.

Έκει όμως, καθώς άπλωνε τά δάχτυλά του, άγγιξε κατά τύχη ένα ζωρτί, ένα φακέλλο, όπως κατάλαβε.

Ή καρδιά του πάγωσε άμέσως. Πανάχτηρε άπάνω και κτύπησε τή γυναίκα του μέ άγρονία.

Έκείνη κοιμόταν ήσυχά και τό μάγουλά της είχαν άρχισα νά ροδίζουν.

Ο Σέργιος Νικολάεβιτς δέν έγνώριζε, βέβαια, τό περιεχόμενο τού φακέλλου.

Θυμόταν όμως, ότι τό πρωί της περασμένης ημέρας, ή Ειρήνη, έπειδή δέν άδωνότανε τόν έαυτό της καλά, είχε καθήσει στό γραφείο κ' έγγραψε μιά επιστολή.

—Σέ ποιόν γράφεις; τή ρώτησε ο Σέργιος.

—Μή μέ ρωτάς, Σέργιε. "Αν πεθάνω άπάνω στη γέννα μου, θά τό μάθης. "Αν ζήσω πάλι θά σπείσω τό γράμμα μου, τού άπάντησε ή γυναίκα του.

Τά λόγια αυτά τού είχαν προσεγγίσει θλαδερήν έντύπωση, αλλά έκείνη τή στιγμή δέν ήθελε νά τή στενοχωρήσει μέ περισσότερες έρωτήσεις.

"Έπειτ' άπ' αυτό βγήκε έξω για νά φρονάξη τή μαμιά και τό γιατρό. "Αργότερα, σαν έπιασαν οι μεγάλοι πόνοι την Ειρήνη, ο Σέργιος που είχε μείνει μόνος στό γραφείο του, γονάτισε μέ δάκρυα στό μάτια κ' έγγραψε νά παρακαλή τό Θεό:

—Αυτήσον την! Σώσε την!..

"Έπειτα, όταν γεννήθηκε τό ζωρτί, τόν έβάλεσαν μέσα κ' είδε την Ειρήνη που ήταν ξαπλωμένη στό κρεββάτι της κατάχλωμη σαν πεθαμένη.

"Υστερ' άπ' αυτές τίς γογγύρες σκέψεις, που πέσαναν άπό τό μυαλό του, ο Σέργιος τραβήξε άδύναμα τό φακέλλο άπ' τό προσκέφαλό, τό έβγαλε άπάνω στό τραπέζι και διάβασε μηχανικά:

"Γιά τόν κ. Εύγένιο Βεδόλκι, άν πεθάνω".

Τότε, σε μιά στιγμή, τού φάνηκε σαν ν' άνακουσθήσασε όλο τό δωμάτιο.

Τό άμμα είχε άνεθεί όλο στό κεφάλι του και τά μάτια του έβλεπαν θολά.

"Άλλ' άμέσως καθήσυχασε κ' έγινε ψυχραιμότερος. Ο Βεδόλκι ήταν ο πρώτος σέγγιος της Ειρήνης. "Αφού χώρισε άπ' αυτόν, είχε παντρευτεί τό Σέργιο.

Τι νά τού έγγραφε τάχα; Ή ζήλευα άρχισε νά τού βασανίζει την ψυχή.. Ή περιέργειά του νά μάθη τί έβλεπε αυτός ο φακέλλος μέσα, ήταν άνεύθυμη.

Στό κάτω-κάτω γιατί νά μην τόν άνάξει και νά διάβαση την έπιστολή που ήτανε μέσα.

Ο Σέργιος Νικολάεβιτς, ενώ σκεπτόταν όλ' αυτά, τσαλάκωνε

τό γράμμα στό χέρι του κ' έννοιουθε νά τόν βασανίζει μιά φρικτή ζήλια.

Σηκώθηκε έπειτα άπό την πολυθρόνα του και κρατώντας πάντα τό γράμμα, βγήκε άπ' τό δωμάτιο και υπήρχε στό γραφείο του.

"Ένα άόριστο συνάσθημα φοβερής ύποψιας τόν έκανε νά ύποψηθί και νά πονή πραγματικά.

Προσπάθησε τότε νά ζωμογελήσει και θέλοντας νά πεισθί πως δέν συμβαίνει τίποτε, έσχολήσε τό φακέλλο..

Νά τί έγγραφε ή έπιστολή:

"Αν ή έπιστολή αυτή φτάση στό χέρι σου, δέν θά ύπάρχω πεία στη ζωή.

Αισθάνομαι ότι πεθαίνω. Λίγες ώρες ζωής μου μένουν άκόμα. Σήμερα, ύστερ' άπό λίγες στιγμές, θά γεννηθί ένα παιδί, καρπός μιας μισητής ένόσωσης. Θα γίνει δηλαδή μητέρα.

Σού τό γράφω αυτό μέ μεγάλη δυσκολία. Πρέπει νά καταλάβης ότι τά λόγια μου εινε κραυγή μιας γυναίκας που πάσχει. Πρέπει νά ξέρης, Εύγένιε, ότι σ' αγαπώ. Άκόμα και τώρα έδωνα άγαπίο, μονάχα έδωνα!

"Έζησα τρία χρόνια στό πλευρό σου. Δέν σ' αγαπούσα άπλόως. Σε λάτρευα. Ήμουν τρελλή για σένα.

"Εσύ, άν και μ' αγαπούσας, μέ πρόδινες μέ τή μιά και μέ την άλλη. Και όταν μιά μέρα σε συνέλαβα έπ' αυτοφώρος, ή άγνή και ταιρια ψυχή μου έπανεστάθησε.

Αυτό πεία ήταν πολύ, δέν μπορούσα νά σου τό συγχωρήσω. Και χωριστήκαυς! "Αρχισες νά μου γράφης, άλλ' έγώ έξισαξα τά γράμματά σου, γιατί δέν σου είχα πεία καμιάν έμπιστοσύνη..

Δέχτηκα χωρίς κανένα διαταγμό την πρότασι γάμου άπό τό Σέργιο Νικολάεβιτς. Και μόλις πήρα τό διαζύγιο, τόν παντρεύτηκα άμέσως.

Για νά εκδικήσω, σ' επρόδωσα κ' έγώ μέ τό δεύτερο γάμο μου. Έσύ μέ πρόδωσες άπό έπιπολαίστηνα, έγώ άπό ύπολογισμό.

"Άλλά μονάχα όταν παραδόθηκα στον άνθρωπο που δέν αγαπήσα, μονάχα τότε κατανόησα πόσο ήταν ή θεία μου φρικτή. Τώρα κατάνησα νά συγχάριμαι τόν έαυτό μου.

Θυμόμαι τις τρελλές μας ώρες, όταν λιποθυμούσα άπό τόν έρωτα, και λυώνω. Καθετί που προσεγγίταν άπό σένα ήταν όνειρο και ευτυχία. Κάθε φορά που μιλούσαμε, τά μύτια μας γέμιζαν άπό δάκρυα και χαρά..

Τά θυμόμαι τώρα όλα αυτά και νοιώθω νά μέ καινε. "Όταν μέ πλησίαζε ο Σέργιος Νικολάεβιτς, νοιώθω γάμο έντονος άπέναντί του, άφου έχω έξακολουθήσ' ν' αγαπιώ άκόμα έσένα.

"Εμεινα ένκοιτος και έκείνο που ήταν άλλοτε ενχαρίστησι για μένα, που έγινε τώρα μαρτύριο κ' άπελπισία. Κι' ύστερα άπό λίγες ώρες πρόκειται νά γίνω μητέρα.

"Ακούω τις πολλές γυναίκες πεθαίνουσαν άπάνω στη γέννα τους. "Αν πεθάνω κ' έγώ, θέλω νά μάθης ότι σε συγχωρώ.

"Αχ, πόσο μεγάλο ήταν τό σφάλμα μου! Ή γυναίκα πρέπει νά ύποκύπη και νά συγχωρηθί και όχι νά εκδικηθίται!

Ε ί ρ ή ν . η .

"Όταν ο Σέργιος τελείωσε την άνάγκωσι, ήταν άγχρός και παγωμένος σαν πέτρα.

—Δέν μέ άπάτησε; σκέτηρες. Τό παιδί εινε δικό μου.. Εινε τίμια γυναικά.. Δέν ποτήτρωζε ποθενικά και δέν έχω τίποτε για νά την κατηγορήσω..

Ή καρδιά του όμως ύπέφερε, τό κεφάλι του πονούσε και τά δάκρυα άρχισαν νά τρέχουν χωρίς νά τό θέλη.

Κάποιος τότε χτύπησε την πόρτα και μίλησε ή ύπρητρια λέγοντας:

—Ή κορία σάς ζητά..

Ή Ειρήνη είχε ξυπνήσει. Στην άρχη δοκίμασε μιά μεγάλη χαρά που λευτερώθηκε άπ' τούς πόνους και έπεε στην ύπρητρια νά καλέση τόν άντρα της.

Ο Σέργιος Νικολάεβιτς μίλησε στην κάμαρα, έπεσε σκεδόν στην πολυθρόνα δίπλα στό κρεββάτι κ' άκούστηρε τό κεφάλι του στό προσκέφαλό της ληζώνας. Τά μάτια του κτύπηζαν τό παιδί μέ μιά άτέλειστη θλίψη.

—Τί έχεις; τόν ρώτησε ή Ειρήνη κιντίζοντας τον μέ μιά άδυνή-

Τό πρωί της περασμένης ημέρας, ή Ειρήνη είχε καθήσει στό γραφείο κ' έγγραφε μιά επιστολή..

ΦΡΙΚΙΑΣΤΙΚΑ ΕΘΙΜΑ ΑΓΡΙΩΝ ΛΑΩΝ

ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΜΙΝΩΤΑΥΡΟΙ

('Από τὸ βιβλίον τοῦ Σουηδοῦ ἐξερευνητοῦ Σβάν "Ενεν")

ΟΙ Ἰθαγενεῖς τοῦ Μεξικῶ, οἱ ὁποῖοι διατελοῦν ἀκόμα σὲ ἡμιαγρία κισιάσσει, πιστεύουν σ' ἕνα πλῆθος προλήψεων, ἡ ἀποτέλεσμα εἶνε τόσο βαθεῖα φησιμῆνες μὲ σα τοῦς, ὥστε μὲ κινῆνα μέσο δὲν μποροῦν γὰ ἐξαιλεφθοῦν.

"Ὅταν ἡ ζ. ἐνοχλήση μεταξὺ τοῦς καμιά ἐπιδημία, ἀντὶ νὰ καταφύγουν στοῦς γατοῦς, πηγαίνουν στοῦς μύγους τὸν καί, διὰ μέσον αὐτῶν, φοροῦν τὰ πνεύματα γὰ νὰ τοῦς ἐποδεῖξουν τὸν αἴτιο τοῦ κακοῦ.

Τὰ πνεύματα τότε ὄρῳον συνήθως ἕνα πρόσωπο μέσο ἀπ' τῆ φιλῆ, τὸ ὁποῖο συλλυμῆνεται ἀμέσως, καταδικάζεται ἀναλωθῆναι σὲ θάνατο καὶ σποτῶνται τὴν ἰδία μέρα μὲ πανηγυρικὴ τελετῆ. "Ἐτοῖ οἱ Μεξικῶνοι πιστεύουν, ὅτι ἡ ἐπιδημία θὰ ἐξαιλεφθῆ.

"Ἄν ὅμως ἡ ἀρρώστεια ἐξακολουθεῖ νὰ θεροῖν καὶ μετὰ τὸ θάνατο τοῦ φανταστικοῦ... ἰθακίων της, τότε συλλυμῆνεται οἱ ἀδελφοὶ τοῦ νεκροῦ, οἱ γονεῖς τοῦ, οἱ ἀδελφοὶ τοῦ, τὰ παιδιὰ τοῦ καὶ ἰσποβάλλονται καὶ αὐτοὶ στὴν ἰδία τιμορία.

"Ἄν, παρ' ὅλα αὐτὰ, ἡ ἐπιδημία ἐξακολουθεῖ νὰ ἰσφίσταται, οἱ μάγοι ἀναζητοῦν νέα θήματα καὶ αὐτὸ γίνεται μέγους ὅτου ἐκλείνη ἐντέλως ἡ ἀσθένεια.

Τὰ ἰδία καὶ χειρότερα συμβαίνουν στὶς Ἰνδίες, καὶ μάλιστα στὶς μακρινῆς διασπορῆς περιφέρειῆς τὸν, ἐκεῖ δηλαδή ὅπου οἱ ἰθαγενεῖς ζοῦν ἀνεξάρτητοι καὶ δὲν φοβοῦνται νὰ πῶθουν τίποτε ἀπ' τὴν Ἀγγλικὴν ἐξουσίαν.

Υπάρχει μάλιστα ἐκεῖ μὴ φιλῆ, ἡ φιλῆ τοῦ Ζία, ἡ ὁποία διατρεφῆ μέρα σὲ μὴ σπῆλαι ἕνα τεράστιο φεῖδι ποῦ διασπῆνεται σχεδὸν ἀποκλειστικὰ μὲ ἀνδρῶνες σάρκες.

Τὸ φεῖδι αὐτὸ θεωρεῖται ἰσοῦ, προστάτης τῶν τῶν τῆς φιλῆς, ἡ εἰσοδος δὲ τῆς σπῆλαις τὸν φιλῆντα διαρκῶς ἀπὸ ἕνα φροφῶ.

Κάθε φορὰ ποῦ τὸ θῆριο θὰ πενήσει καὶ θὰ βῆ στὴν εἰσοδο τῆς σπῆλαις, πιστεύεται ὅτι εἶνε σημεῖον συμφορῶν γὰ τὸν τόπο καὶ γ' αὐτὸ πῆναι νὰ ἐξαιλεφθῆ καταλλῆως.

Καὶ τὸ μόνον μέσον ἐξελίσεως εἶνε νὰ τοῦ προσφέρουν ἕνα μικρὸ παιδί, μὲ τὸ ὁποῖο ἐξοικονομεῖται γὰ κίμωλο κρεοῦ, μέγους ὅτου πενήσει πάλι καὶ ἐπαναληφθοῦν ἐκ νέου τὰ ἰδία.

Υπάρχουν μάλιστα μητέρες ποῦ μέρα στὴν ἔξω τοῦ θρησκευτικοῦ φανατισμοῦ τοῦς, δὲν διατάζουν νὰ πῶθουν τὰ παιδιὰ τοῦς καὶ νὰ τὰ πῶν ἄλλοις τὸν στὴ σπῆλαι τοῦ πενησμένου δράκου, ἀφίνονται νὰ ἐκεῖ μὲ τὰ ἰδία τοῦς τὰ χέρια!

"Ἄν ὅμως δὲν βοεθῆ μητέρα ποῦ νὰ θάληνη νὰ ἐποβληθῆ οἰκοκυβέτωσ' αὐτῆ τὴν ὀδηγηθῆ θεσία, τότε οἱ γρονθότεροι τῆς φιλῆς συγκεντρῶνεται καὶ οἰχύνουν κίληρο γὰ νὰ ἰδοῦν σὲ ποῦ ἀπ' ὅλες τῆς μητέρες θὰ πῆσῃ ὁ λαγῶς νὰ προσφέρῃ τὸ παιδί της στὸ φεῖδι. Τότε ἡ... τεροῦ, θέλονται καὶ μὴ, παῖνον τὸ παιδί της, διενδύονται στὴ σπῆλαι τοῦ θῆριου καὶ τὸ τοποθεῖται κοντὰ στὴν τῆρα τῆς εἰσοδο.

Κατὰ τὴν ἀποφῆνεται παρῶμερα, κοντὰ στοῦς ἰθακίων τοῦ περιπάτου

— Τίποτε, Ὑπέφερα ποῦ πονώσες... ἀπάντησε. Ἀλλῆθεν, Εἰρήνη, πῆναι νὰ μὲ συγχωρήσῃς. Τὸ γράμμα...

— Ποῖο γράμμα; ὀφῆρες ἐκείνη παραρμένη.

— "Ἠούχασε, σὲ ἰκετεύω... Τὸ γράμμα ποῦ μοῦ ἔγραψες — γιὰτὶ ἔξερω ὅτι τὸ γράμμα σὲ μένα — τὸ βῆρκα πεμῶνο σὸ γὰλί. Καὶ χοροῖ νὰ τὸ κινεῖσῃς ἢ νὰ τὸ διαβάσω, τῶροῖξα στὴ φωτιά. Συγχωρήσῃς μὲ, ἀγαπητῆ μου, γ' αὐτὸ ποῦ ἔκανα... Χτῆς ἦσουν ἀρρωσθη, δὲν ἦσουν κίληρο τοῦ ἐαυτοῦ σου... Ἀργότερα σάν γινης ἐντέλως καλά, θὰ μοῦ πῆς μόνη σου τί ἔγραψες...

— Τὸ ἔροῖξε στὴ φωτιά! ἐπανέλαθε ἡ Εἰρήνη ἀνακουσμένη.

Καὶ ἀμέσως πῆρε τὸ παιδί στὴν ἀγκυάλῃ της καὶ ἄρχισε νὰ τὸ κινεῖσῃ.

Κατόπιν, ξαρκινὰ, σάν νῆξε κινεῖται ἀπὸ μὴ ἀπερῶντη τρυφερότητα τὸν ποῦ τῆρα τοῦ, τὸν ἔπασσε ἀπ' τὸ λαμῶ μὲ τὸ χέρι της καὶ τὸν τῶρῆξε κοντὰ τῆς τρυφεροῦ.

Ὁ Σέργιος Νικολάεβιτς ἀκούγῃ τῶρα καθαρὰ τὸ καρδιοχτύπι της, καταλάβαινε ὅτι ἡ γυναῖκα ἰσχωροῦσε πάλι ὀριστικὰ στὴ μητέρα καὶ ἦσαν εὐτυχισμένους...

Ἰνδὸς Γόης "Ὀφρον

λοῦς Ἰνδοῦς, καὶ περιμένει μὲσὸν τοῦς γὰ νὰ ἰδῆ τὸ ἀποτέλεσμα.

"Ὅταν ἐπὶ τέλους βῆ ἀπ' τὴν κίληρο τοῦ φεῖδι καὶ παραλάβῃ τὴν ἰδέα τοῦ, τότε οἱ ἰθαγενεῖς ἀφίνονται μὴ χαροῦμενη κίληρο ἀλλοπαῖμοι.

Συχνῶνεται ὁμοῖ ἐπῆνο, πῆνεται ἀπ' τὰ χέρια καὶ στήνον χορῶ, ὁ ὁποῖος ἐξακολουθεῖ μέγους τῆς ὄσεως τοῦ ἡλίου, ὁποῖε ἐπιστρέφουν στὶς κατοικῆς τὸν, βέβαια ὅτι ἐξελίγησαν τὸ κίληρο τοῦς καὶ ὅτι ἐξελίσεσαν τὸν φοβεροῦ δρόμου.

Παρόμοιο ἔθιμο ἐπιχρῆσασε μέχρι ποῦ ὀλίγον ἔτων καὶ στὴν περιφέρεια Γαλιφῆντα τοῦ Μεξικῶ, ὅπου ἐπίσης ὑπῆρχε ἕνα τεράστιο φεῖδι, τὸ ὁποῖο ἐθεοῖται ἰσοῦ ἀπ' τῆ φιλῆ.

Τὸ φεῖδι αὐτὸ ἦταν πραγματικῶς Μινῶνταρος, γιὰτὶ ἐτροφοδοῖται ταχικὰ μὲ ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι συγκεντρῶνεται ζωντανὰ μέσα στὴν τῆρα τοῦ καὶ καταβροχθίζονται.

Ὁ πρόπος αὐτὸς τῆς τροφοδοτήσεως συνεχίζονταν ἀπὸ δεκάδες ἔτων, γιὰτὶ ἐπιστέτω ποῦ ὅταν τὸ θῆριο ἔβγαλε ἀπὸ τῆ φιλῆ, ἡ φιλῆ θὰ καταστρεφῆται καὶ θὰ ἰσποβῶνεται στοῦς ἔχθρους της!

Τὸ ἀποτέλεσμα ὅμως ἦταν ὅτι, λόγω τῶν πολλῶν θιμῶν, ὁ ἀρῆμος τοῦ πληθῆσμοῦ τῆς ὀλοῖνα καὶ λιγῶστες, μέγους ὅτου περιουσίτησε σὲ μισο καὶ κῶνο τότε στασιῆσε ἡ τροφοδοσία τοῦ φεῖδιου!

Ἄλλὰ καὶ ἐκεῖ, ὅπου δὲν προσφέρουν ζωντανὰ θήματα στὰ φεῖδα, οἱ Ἰνδοὶ τὰ σέβονται ἐξαιρετικὰ καὶ τὰ ἰσποβῶνεται περισσοτέρως ἀπ' ἄλλα τὰ ζῶα.

Τὰ περιπῶνεται παντὸ ὅπου τὰ βρῶνται καὶ θεωροῦν φοβεροῦ ἀμάρτηα τοῦς νὰ σποτῶσιν ἕνα φεῖδι.

Υπάρχουν μάλιστα Ἰνδοί, οἱ ὁποῖοι ζοῦν ἐπαγγελμῶ καὶ συλλέγουν τὰ φεῖδα καὶ νὰ τὰ γοητεύουν, ἀπαγγέλλοντας θρησκευτικῆς προσεχῆς καὶ μονότονα τραγοῖδια.

"Ἐτοῖ τὰ φεῖδα σῆρα—σῆρα γίνονται ἀνάδυνα γὰ τοῦς κυρίως τὸν, τοῦς ἐποκουσῶμενους γόητας, οἱ ὁποῖοι τὰ περιφέρουν στὶς διασπορῆς γοητῆς καὶ τὰ ἐπιδύνασιν στὸν κόσμο ὡς ἀξιοπερῶνο θήματα.

Μερωκοὶ ἀπ' αὐτοῦς τὰ ζῶνον γῶφο ἀπ' τῆ μῆση τοῦς καὶ περιφέρονται ἀπὸ χοροῦ σὲ χοροῦ, διατρεφῶντας τὴν τρομακτικὴ τοῦς αὐτῆ ζῶνη, ἡ ὁποία στοῖς ἰδοῦς δὲν κίληρο πάλι καμιά ἐντύπωση.

Ἄλλοι πάλι χοροῦν, βιβῆσμενα σ' ἕνα εἶδος θρησκευτικοῦ παροξισμοῦ, κινεῖντας τὰ φεῖδα στὰ χέρια τοῦς ἢ ἔχοντάς τὰ κομῶμενα ἀπ' τὸ λαμῶ τοῦς!

Τὰ φεῖδα, ποῦτο ὀλοῖνα γινεσῶνται καλά, διαγίνονται κίληρο στὴν ὀρχῃ τοῦς γόητας, καὶ ἐπειδὴ τὰ περισσοτέρα εἶνε ἰσοῖα, ἰσποῦς ὀφθοῦ νὰ τοῦς δηλητηριῶσιν.

Οἱ ἰθαγενεῖς ὅμως τὸν Ἰνδοῦν ἔξερουν ἕνα φάρμακο, τὸ ὁποῖο γαρῆναι ἀσφαλῶς τὰ διαγῶματα τὸν φεῖδιον καὶ προφιλῆσται τὸν ἀνθρώπο ἀπὸ κάθε κίνδυνου.

Τὸ φάρμακο αὐτὸ δὲν εἶνε γνωστὸ. Τὸ ἔξερω μόνον ἕνα ἀπ' ὅλη τῆ φιλῆ, ὁ ὀρχῆρος τὸν μάγους, ὁ ὁποῖος διαν πῆναι νὰ πῆσῃ τὸ ἀνακινῶναι σὲ γιῶ τοῦ καὶ ἔτσι μεταδίδεται στὰ μέλη τῆς οἰκογενείας τοῦ ἀπὸ πατέρα σὲ γιῶ.

Τὸ κακοῦ ὅμως εἶνε, ὅτι δὲν χρησιμοποιοῦν τὸ σωτηριο αὐτὸ φάρμακο, παρὰ μόνον ὅταν ἔχει διαγῶθῃ ἀπὸ φεῖδι ἀνθρώπος τῆς φιλῆς τὸν.

Στοῦς λεκοῦς ἡ στοῦς ἀνθρώποῦς ἔξερουν φυλῶν ἀπαγορευμένα ἀντηροῦσῃτα ἢ χορῆς τοῦς, γιὰτὶ πιστεύεται ὅτι τότε θὰ γίνη τὸ φάρμακο τῆ δύναμῃ τοῦ!

Σχετικὸ μὲ ὅσα γράμμαε στὴν ὀρχῃ τοῦ κίληρο αὐτοῦ, εἶνε καὶ τὸ παρακάτω, ποῦ συνέθη στὴν Ἀριζὸνα τὸν Ἠνωμένον Πολιτικῶν. "Ἐνας γιὰτροῦ τῆς περιφερείας αὐτῆς, ἐπειδὴ εἶχε ἐνοχλήσει ἐπιδημία σ' ἕνα χοροῦ ἐρυθροδερμῶν, συμβούλευσε τοῦς κατοικοῦν νὰ θυσιασῶν κῶνα συμπολιτικῶ τοῦς, ὀνομαζομένην Ἰσσηφῆνα Ἀντόν, τὴν ὁποία θεωροῦσε ὡς αἰτία τοῦ κακοῦ!

Πράγματι, οἱ ἐρυθροδερμοὶ συνέλαβαν τὴ δυσσταχῆσῃν γυναῖκα, τὴν ὀδηγησαν σ' ἕνα δάσος καὶ ἐκεῖ τὴν σποτῶσαν, προσφέροντάς τὴν ὡς θυσία στὰ ἐξαργῶσμενα πνεύματα.